

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΠΕ ΔΥΤΙΚΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΩΝ ΘΕΜΑΤΩΝ

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ «ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΕΙΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΩΝ»
ΠΕΡΣΙΚΟΙ ΠΟΛΕΜΟΙ – ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΠΕΡΣΕΣ

1^ο Δ.Σ. Κορδελιού – Τμήμα Δ1

Εκπαιδευτικός: Καραγιαννίδου Μακρίνα

Σχολ. Έτος: 2020-21

Σχεδιασμός – συντονισμός προγράμματος: Χαρά Ανδρεΐδου

Θεατρικό έργο «Πάμε Ελλάδα;»

Συγγραφή : Μακρίνα Καραγιαννίδου

Εκπαιδευτικός ΠΕ70

Λίγα λόγια για το έργο:

Αναβιώνουμε σκηνές από τη ζωή των αρχαίων Ελλήνων.

Οι ρόλοι μοιράστηκαν στους μαθητές και το έργο παρουσιάστηκε στην αυλή του σχολείου, ως εξής:

- σχηματίσαμε στο έδαφος τους πέντε κύκλους των ολυμπιακών αγώνων σε απόσταση μεταξύ τους,
- ο κάθε κύκλος παρουσιάζει από μια σκηνή του έργου. Στη δεξιά πλευρά της 'σκηνής' δημιουργήσαμε ένα μικρού ύψους υπερυψωμένο σημείο, όπου κάθετα ο Ηρόδοτος με τον Φειδία, οι οποίοι κάνουν την εισαγωγή στο έργο.

Χρονικό πλαίσιο:

Βρισκόμαστε στο 2121 μ.Χ. Ένας μαθητής από τη Γη, της Δ τάξης , ο Νίκος, υποδέχεται τον εξωγήινο φίλο του, Τρεκ, από τον πλανήτη Άρη.

Σκηνή 1^η

Νίκος: Φίλε μου Τρεκ, καλώς ήρθες στη Γη! (Τρέχει να τον αγκαλιάσει)

Τρεκ: Καλέ μου γήινη φίλε Νίκο, πόσο χαίρομαι που συναντιόμαστε... (του φωνάζει)
Stop!!!

Νίκος: Τι έπαθες; Να σε αγκαλιάσω ήθελα.

Τρεκ: Όχι, δεν μπορούμε να αγκαλιαστούμε γιατί μόλις ξεπεράσαμε μια πανδημία στον Άρη.

Νίκος: Αλήθεια; τι είδους πανδημία ήταν αυτή; Γιατί εγώ ξέρω μια πανδημία που έζησε ο προπαππούς Νικόλας και υπήρχε τότε ένας επικίνδυνος ιός, ο κορονοϊός.

Τρεκ: Καταλαβαίνω πόσο δύσκολα περάσανε οι γήινοι εκείνη την εποχή! Η δική μας πανδημία οφείλεται σε έναν ιό, τον κεραιοϊό, κι όποιος προσβληθεί από αυτόν βγάζει μια κεραία παραπάνω. Ευτυχώς όμως βρισκόμαστε στο τέλος.

Νίκος: Μπράβο, Τρεκ! Τα καταφέρατε όπως κι ο προπαππούς Νικόλας κι η γενιά του που με μεγάλη υπομονή τελικά νίκησαν τον κορονοϊό. Έλα τώρα, ας τ' αφήσουμε αυτά. Πώς θα ήθελες να περάσουμε τις μέρες σου εδώ στη Γη;

Τρεκ: Ξέρεις, Νίκο, θα ήθελα πολύ να επισκεφθούμε το διάσημο σε όλο τον σύμπαν βιωματικό αρχαιολογικό μουσείο 5G που υπάρχει στη χώρα σας. Θα ήθελα πολύ να δω από κοντά όλα αυτά που διδάσκουν στον πλανήτη μου, τον Άρη, για την Παγκόσμια Ιστορία της Γης και τον Αρχαίο Ελληνικό Πολιτισμό.

Νίκος: Με μεγάλη μου χαρά, Τρεκ. Βλέπεις, κι εγώ φέτος στην Δ' τάξη διδάχτηκα πολλά σπουδαία πράγματα για τον πολιτισμό των αρχαίων Ελλήνων και τους πολέμους που έζησαν από την εισβολή των Περσών.

Τρεκ: Ανυπομονώ! Πάμε ;

Νίκος: Φύγαμε!

Σκηνή 2η – Στο Μουσείο

(Τα παιδιά περιηγούνται στο μουσείο όπου τα εκθέματα ζωντανεύουν. Στη δεξιά μπροστινή γωνία βρίσκεται καθισμένος σε υπερυψωμένο σημείο ο Ηρόδοτος και δίπλα του ένας γλύπτης)

Ηρόδοτος: Το όνομά μου είναι Ηρόδοτος κι έζησα τον 5ο αιώνα π.Χ. Ήμουν περιηγητής, γεωγράφος και μου άρεσε να καταγράφω πληροφορίες. Πληροφορίες για τους τόπους, τους λαούς, τις συνήθειές τους, την ιατρική, τη χημεία, τη γεωλογία.

Φειδίας: Πω, πω, τι φλυαρία! Γιατί δε μας λες κατευθείαν ότι σε αποκαλούν «Πατέρα της Ιστορίας», δηλαδή ότι είσαι ιστορικός;

Ηρόδοτος: Ναι, ναι, έτσι είναι, σ' ευχαριστώ, Φειδία. Εδώ που τα λέμε όμως εγώ μπορέι να αφήσα γραπτές πληροφορίες για τη ζωή των αρχαίων Ελλήνων, εσύ όμως, αγαπητέ μου, διέπρεψες δια των έργων σου!

Φειδίας: Η αλήθεια είναι ότι είχα το ξακουστό εργαστήριο γλυπτικής στην αρχαία Ολυμπία. Οι δουλειές πήγαιναν πολύ καλά, αλλά το πιο ξεχωριστό μου έργο ήταν το χρυσελεφάντινο άγαλμα της θεάς Αθηνάς στον Παρθενώνα .

Ηρόδοτος: 12 μέτρα ύψος! Φτιαγμένο από χρυσό το ένδυμά της!

Φειδίας: Και από ελεφαντόδοντο τα μέρη του σώματος της θεάς. Αριστούργημα! Στο κράνος είχα σμιλέψει μια σφίγγα και δύο γρύπες.

Ηρόδοτος: Και στην ασπίδα απεικονίζονταν η Αμαζονομαχία και η Γιγαντομαχία. Φειδία, σμίλεψες με τη σμίλη και το σκαρπέλο σου την Ιστορία.

Φειδίας: Ηρόδοτε, εγώ μπορεί να σμίλεψα την Ιστορία, αλλά εσύ την έγγραψες! (Του χτυπά φιλικά και με θαυμασμό την πλάτη και γελάνε)

Σκηνή 3^η - Σκηνή καθημερινής ζωής

Η μητέρα υφαίνει στον αργαλειό, η δούλη πλένει ρούχα και τα παιδιά, ο Αριστόβουλος κι η Γλαύκη, παίζουν τυφλόμυγα.

Αριστόβουλος: Μην κάνεις ζαβολιές, Γλαύκη! Θα σε πιάσω, πού θα μου πας!

Γλαύκη: Δεν μπορεί ο Αριστόβουλος να με πιάσει! Πιάσε με, πιάσε με αν μπορείς!

Μητέρα: Γλαύκη, Αριστόβουλε, σταματήστε να παίζετε την τυφλόμυγα. Έχουμε πολλές δουλειές να κάνουμε.

Αριστόβουλος: Εγώ πρέπει να πάω στον γραμματιστή μου, να μάθω ανάγνωση και γραφή, και μετά στον δάσκαλο της μουσικής, τον κιθαριστή. Και στο τέλος θα ρίξουμε κι έναν χορό. (Χορεύει γύρω από την αδελφή και την εκνευρίζει)

Μητέρα: Δε θα πας μόνος σου, Αριστόβουλε. Καλή μου δούλη Χαρίκλεια, μπορείς να φωνάξεις τον παιδαγωγό να συνοδεύσει τον γιό μου;

Δούλη Χαρίκλεια: Μάλιστα, κυρά μου, μόλις τελειώσω με το βράσιμο των ρούχων. Στην αγορά μιλούσαν για τον Ιπποκράτη, τον πατέρα της Ιατρικής, κι αυτός είπε ότι, αν θέλουμε να γλυτώσουμε από αυτήν τη φοβερή αρρώστια του λοιμού, πρέπει να βράζουμε τα ρούχα για να σκοτώνουμε τα μικρόβια.

Μητέρα: Καλή μου δούλη Χαρίκλεια, πόσο δίκιο έχεις! Σ' ευχαριστώ που με βοηθάς σε όλες τις δουλειές του σπιτιού και ειδικά με την καθαριότητα. Καλύτερα να προλαβαίνουμε το κακό.

Όλοι μαζί: Κάλλιον προλαμβάνειν του θεραπεύειν.

Γλαύκη: Ναι, ναι εσείς λέτε τα δικά σας, αλλά είναι άδικο, μαμά! Γιατί εμείς τα κορίτσια να μην πηγαίνουμε στον γραμματιστή, στον κιθαριστή και στο γυμναστήριο;

Δούλη: Μικρή μου Γλαύκη, μη στενοχωριέσαι, Στην κοινωνία μας, εδώ στην Αθήνα, τα κορίτσια εκπαιδεύονται στο σπίτι.

Μητέρα: Κόρη μου, θα σου μάθω εγώ ανάγνωση, γραφή κι ό,τι άλλο ξέρω. Θα υφαινόμε μαζί στον αργαλειό όμορφα υφάσματα για τα ρούχα μας και τα στρωσίδια μας.

Δούλη: Μικρή κυρά, εγώ θα σου δείξω πώς να φτιάχνεις γάρο από φρέσκα ψάρια, πώς να διαλέγεις τα σιτηρά, να πήζεις το τυρί, να φτιάχνεις πίτες και τόσα άλλα χρήσιμα.

Γλαύκη: Ναι, καλή μου Χαρίκλεια, αλλά στη Σπάρτη τα κορίτσια πάνε σχολείο, γυμναστήριο και βγαίνουν από το σπίτι.

Αριστόβουλος: Εμείς είμαστε Αθηναίοι, αυτοί Σπαρτιάτες, οι άλλοι Θηβαίοι, εκείνοι Βοιωτοί. Με άλλα λόγια, ο κάθε τόπος έχει τις δικές του αρχές στην ανατροφή των παιδιών. Κατάλαβες, Γλαυκούλα; (της τσιμπά το μάγουλο)

Γλαύκη: Μα την Άρτεμη και τα γοργοπόδαρα σανδάλια της! Θα σε πιάσω και θα σου κουρέψω τα μαλλιά σου για τα οποία είσαι τόσο περήφανος. (κι αρχίζουν πάλι το κυνηγητό)

Σκηνή 4η - Στην παλαίστρα

(Προετοιμασία για τα ολυμπιακά αθλήματα)

Παιδιά: Καλημέρα, παιδοτρίβη!

Παιδοτρίβης: Κάλλιστη ετούτη η ημέρα. Ημέρα ευ αγωνίζεσθαι. Και, όπως πάντα, πιστεύουμε ότι...

Παιδιά: Νους υγιής εν σώματι υγεί!

Παιδοτρίβης: Άριστα, άριστα! Και ποιοι είπαμε ότι είσαστε;

Παιδιά: Είμαστε του πένταθλου αθλητές και πάμε για Ολυμπιάδα, να στεφανωθούμε νικητές!

Παιδοτρίβης: Παρουσιάστε!

Άλτης: Άλμα εις μήκος.

Το άλμα εις μήκος είναι το αγώνισμά μου.

Τους αλτήρες μου βαστώ, παίρνω φόρα και τηδώ
μέσα σε σκάμμα από χώμα μαλακό,
με συνοδεία από μελωδικό αυλό.

Δισκοβόλος: Δύναμη κι ακρίβεια. Φυσική και γεωμετρία
μέσα από τον δίσκο μου στη δισκοβολία.

Πότε λίθινο πετώ, άλλοτε από σίδερο ή από χαλκό.

Πάντα ο δίσκος μου όμως έχει σχήμα κυκλικό.

Ακοντιστής: Ξύλινο μακρύ κοντάρι και με άκρη μυτερή.
Δίνω ώθηση, εκσφενδονίζω σε μια φοβερή βολή.
Από τον πόλεμο και το κυνήγι
εξελίχθηκε αυτός ο ευγενής διαγωνισμός
που από τον Όμηρο διαβάζεις
και είναι ο ακοντισμός.

Δρομέας: Σαν τον άνεμο θα τρέξω
με τα πόδια μου γυμνά
κατά μήκος του σταδίου
και το πλήθος θα βοά.
Ρούχο δεν θα με βαραίνει
κι αν στο τέρμα πρώτος βγω,
κότινο θα μου φορέσουν,
μέγα βραβείο Ολυμπιακό.

Παιδοτρίβης: Εύγε, εύγε! Αίεν αριστεύειν!
Και τώρα, στην παλαιίστρα: πάλη, πυγμαχία και παγκράτιο
(τα παιδιά αναπαριστούν, σχηματίζοντας ζευγάρια, τα αθλήματα που αναφωνεί ο
παιδοτρίβης).
Όπως τότε, ο Θησέας τον Μινώταυρο απωθεί
με την παγκρατίου τη λαβή!

Σκηνή 5η – Στην αγορά

(οι έμποροι διαλαλούν τα προϊόντα τους)

Πτηνοτρόφος: Όρνιθες καλές, όρνιθες ευτραφείς πουλώ
και πάσης φύσεως πτηνό!

Κρεοπώλης: Αμνοί, ερίφια και χοίροι δια οβελίσκους και χυτρίσκους!

Ψαράς: Ιχθύες νωποί, θαλασσινοί, δια πάστωμαν και δια φαγί!

Πτηνοτρόφος: Στρομπουλά κοτόπουλα κι όλα τα πουλερικά!

Κρεοπώλης: Αρνιά, κατσίκια, γουρούνια για σούβλες και κατσαρολικά!

Ψαράς: Ψάρια φρέσκα για τ' αλάτι, και για μέσα στο τσουκάλι!

Αγγειοπλάστης: Τον πηλό στριφογυρίζω κι αγγείο σχηματίζω.
Μελανόμορφο, ερυθρόμορφο και με παραστάσεις φίνο,
το σπίτι να στολίζω!

Σιδηρουργός: Στο καμίνι μου θα λιώσω σίδηρο,
χαλκό για ασπίδες και κοντάρια,
ξίφη, κράνη και σπαθιά
προστασία για να δώσουν στον στρατιώτη που πολεμά!

Αγγειοπλάστης: Σαν την τέχνη, βρε, δεν έχει,
κι ό,τι επάνω ζωγραφιστεί,
στο αγγείο το σπασμένο,
στην ιστορία θα γραφτεί!

Σιδηρουργός: Μη μου λες για Ιστορία,
κι άκου με προσεκτικά,
πως οι Έλληνες τους Πέρσες ενίκησαν
στις μάχες με ετούτα τα σπαθιά!

(Εμφανίζονται τέσσερις ρήτορες για να εξιστορήσουν τους Περσικούς Πολέμους)

1^{ος} ρήτορας: 490 π.Χ. Νίκη στη μάχη του Μαραθώνα.
10.000 Αθηναίοι και 1.000 Πλαταιείς,
με τον αθηναίο Μιλτιάδη αρχηγό,
νίκη μεγάλη κατάφεραν
έναντια στον Βασιλιά Δαρείου τον στρατό!

2^{ος} ρήτορας : 480 π. Χ. Μάχη στις Θερμοπύλες.
Ο σπαρτιάτης βασιλιάς, Λεωνίδα, πολεμά ηρωικά
το στράτευμα του Ξέρξη, του νέου πέρση βασιλιά.
Η μάχη χάθηκε αλλά έμεινε στην Ιστορία
ως απόδειξη μεγάλης γενναιότητας και φιλοπατρίας!

3^{ος} ρήτορας : 480 π. Χ. Ναυμαχία της Σαλαμίνας
‘Άκουσον μεν , πάταξον δε’ είπε ο Θεμιστοκλής στον Ευρυβιάδη
και τον έπεισε στα στενά της Σαλαμίνας.
να αντιμετωπίσουν τα μεγάλα περσικά καράβια
Η ιδέα ήταν ευφυέστατη και η σπουδαία νίκη
έκανε τον Ξέρξη να γυρίσει ντροπιασμένος στην πατρίδα του έστειλε τον Ξέρξη!

4^{ος} ρήτορας: 479 π. Χ. Στις Πλαταιές η τελευταία μάχη.
Ο σπαρτιάτης Πausanίας νίκησε
κι οριστικά τον περσικό κίνδυνο από την Ελλάδα έδιωξε.
Την ίδια μέρα στη ναυμαχία της Μυκάλης.
ο περσικός στόλος γνώρισε ήττα μεγάλη.
Οι Έλληνες, περήφανοι, την Ειρήνη γιόρτασαν,
την Ειρήνη που τόσο πολύ δόξασαν!

(Επανερχονται οι έμποροι)

Έμποροι: (Όλοι μαζί)

Ελάτε να αγοράσετε,
τα έχουμε φθηνά,
είμαστε οι έμποροι στην αθηναϊκή αγορά!
(Εναλλάξ)

Αγοράζεις με δραχμές,
δώσε μου τυρί, αν θες,
ανταλλάσσω προϊόντα,
τρεις κι εξήντα, πέντε κι ογδόντα.

Πτηνοτρόφος: Πάρτε όλες μου τις κότες!

Κρεοπώλης: Τ' αρνιά τα ξεπουλώ!

Ιχθυοπώλης: Από ψάρι δεν θα μείνει ούτε λέπι στο λεπτό!

Όλοι μαζί:

Έλα, κόσμε, πάρε, πάρε,
και μετά όλοι μαζί
στο θέατρο θα πάμε
σε παράσταση αριστοφανική!

Σκηνή 6^η - Στον λόφο της Πνύκας

Γέροντας: Σ' αυτόν τον λόφο που 'ρθαμε,
πέτρα να μη ραγίσει
κι ο ρήτορας στον λόγο του,
εμάς να συνετίσει!

Ρήτορας: Αγαπητοί μου συμπολίτες
κι Εκκλησία ξακουστή...
(το κοινό δυσανασχετεί)

Λαός: Ωωω, όχι πάλι...

Ρήτορας: ... με παρρησία βγάζω λόγο,
και ευγλωττία φοβερή!

Ακροατής 1: Άντε πάλι φαφλατά,
Λόγια, λόγια λες πολλά.
Φλυαρία περιττή,
μπες αμέσως στο ζουμί.

Ακροατής 2: ‘Το λακωνίζειν εστίν φιλοσοφείν’.

Ρήτορας: Εδώ στην Πνύκα ήρθαμε το δίκαιον να πούμε...

Λαός: Εε, ναι, ναι (αρχίζουν δειλά και ‘χλιαρά’ να χειροκροτούν).

Ρήτορας: ...το νόμιμον, το δυνατόν, το συμφέρον, το καλόν...

Λαός: Τώρα μάλιστα! (χειροκροτούν με περισσότερη θέρμη).

15

Ρήτορας: ...το ευχάριστον, το ιλαρόν.

Λαός: Πες τα, πες τα, μπράβο! (Ενθουσιάζονται γιατί νιώθουν ότι κάτι καλό θα ακούσουν).

Ρήτορας: Και τι είναι πιο ευχάριστο από αυτό το δώρο;

Λαός: Δώρο;

Ρήτορας: Ακούστε και σεις, γέροντες, την πρόταση ετούτη.

Γέροντας: Πολύ αργείς, βρε ρήτορα,
λυπήσου τον γεράκο,
γιατί στην τσέπη εδώ να,
τον έχω τον υπνάκο.
(Γέλια)

Ρήτορας: Τι αγαπάμε όλοι μας και το έχουμε σχολείο;
Άλλοτε κλάμα και άλλοτε χαρά, της τέχνης το πεδίο;
Το θέατρο το τραγικό δεν αγαπάμε όλοι;
Στα γέλια δεν λυνόμαστε μ’ αυτήν την κωμωδία;

Λαός: Καλά τα λες, βρε ρήτορα, μα δεν πηγαίνουν όλοι.
Το εισιτήριο ακριβό για τον φτωχό λαό!

Ρήτορας: Ιδού ευθύς το ευχάριστον!
Το εισιτήριο είναι το δώρον!
Το θέαμα θα’ ναι δωρεάν
κι οι άρχοντες της πολιτείας
για τους φτωχούς θα μεριμνάν.

Λαός (όλοι): Ζήτω, ζητώ η πολιτεία!
Τρέχουμε στην κωμωδία.
Έχει απόψε Αριστοφάνη

μες το θέατρο του Διονύσου,
σάτυρα που ο νους δε βάνει
ούτε φτάνει η λογική σου!

Αισχύλος

Τη δύναμή μου έδειξα μα και τη μαεστρία,
τους Πέρσες σαν πολέμησα με σθένος και ανδρεία.
Πολλά ήταν τα έργα μου και πολυξακουσμένα,
μα καύχημά μου είχα 'γω της μάχης τα γραμμένα.
Γεννηθείς εις Ελευσίνα, από του Ευφορίωνα τη γενιά,
μαχητής εις Μαραθώνα και με νίκη επική,
προσεφέραμεν στον Ξέρξη πανωλεθρία ατιμωτική.
Τι κι αν έχω γράψει έργα με ιστορική αξία
όπως: Προμηθέας Δεσμώτης, Ικέτιδες, Ορέστεια,
Επτά επί Θήβας και Πέρσαι...
Την ψυχή μου ανδρείωσε του πολέμου η μανία.
Στο επιτύμβιο επίγραμμά μου να γράψουν επιθυμώ
για την ανδρεία μου στου Μαραθώνα τον χαλασμό,
που αλησμόνητη έμεινε σε αυτούς τους έρμους Μήδους:
«Αισχύλος, ένδοξος ήρωας στους Περσικούς Πολέμους»!

Σκηνή 7η - Στο θέατρο του Διονύσου

Κύριος: Μην σκουντάτε μαντάμ!

Κυρία: Δεν φταίω εγώ που έφερες όλα σου τα κιλά στο θέατρο.

Παιδί: Μαμά, μαμά, θέλω γάρο. Πάρε μου κι έναν ζωμό.

Κυρία: Μα την Ήρα, τι λαουτζίκος μαζεύεται στον Αριστοφάνη! Τς, τς, τς.

Κύριος: Ησυχία! Αρχίζει η Ειρήνη του Αριστοφάνη.

Όλοι μαζί: Σσσσσς!

(Μπαίνει στη σκηνή ο Πόλεμος ψάχνοντας την Ειρήνη)

Πόλεμος: Ειρήνη, Ειρηνάκι!

Που'σαι, καλέ; Έβγα να σε δω, να σε δω να σε χαρώ.

Ειρήνη: Δεν τρελάθηκα ακόμη, Πόλεμε, σε ξέρω καλά εγώ.
Μόλις πλησιάσω λίγο θα μου κάνεις το κακό.

Πόλεμος: Κοίτα 'δω, παρεξηγήσεις,

μα πολύ θα με λυπήσεις, αν φοβάσαι ... ποιον; Εμένα;
Κοίτα δω, καλέ, φατσούλα. Δεν είμαι νοστιμούλης,
ομορφούλης και γλυκούλης;
(Μουρμουρίζει αγριεμένος).
Έλα εσύ κι έχω μεράκια ... θα σε κάνω με τα κρεμμυδάκια!

19

Ειρήνη: Είπες κάτι ή παρακούω; Μωρέ, από 'δω δε βγαίνω
όσο κι αν παρακαλάς, γιατί ξέρω πως τα πάντα
θέλεις μόνο να χαλάς!
Στα αδέρφια σπέρνεις τη διχόνοια,
δηλητήριο στην καρδιά,
κι αρχίζεις εμφυλίους
σε φτωχούς και σε πλουσίους.

Πόλεμος: Ειρηνάκι, Ειρηνούλα,
Βγες, σου λέω, να χαρείς γιατί δε κρατιέμαι άλλο.
Θα φουσήξω, θα βροντήξω
και θα βροντομπουμπουνίζω. Γρρρρρ! (κοκκινίζει από θυμό)

Ειρήνη: Σε κατάλαβα, αχρείε, μα δεν άντεξες πολύ
τον καλό για να μου κάνεις και να με εξαπατήσεις,
σκοτωμούς να ξεκινήσεις κι ορφάνια μες στη Γη.
Έννοια σου, κι εδώ που είμαι δε θα με βρεις, δεν μπορείς,
γιατί στον θρόνο της καρδιάς τους με έχουν βάλει οι θνητοί.
Με αγάπη με προσέχουν κι αδελφοσύνη θεϊκή.

Όλοι μαζί: Την Ειρήνη όλοι θέλουν να 'χουν πάντα στη ζωή!

Κυρία: Την Ειρήνη αγαπούνε γιατί φέρνει τη χαρά.
Τα παιδιά πάνε σχολείο και καθείς χαμογελά.
Στις δουλειές τους όλοι πάνε και με τη ζωή γλεντάνε.
Ζούνε μες στην ξενοιασιά!

Παιδί: Τον πόλεμο δε θέλουνε και μακριά τον διώχνουν,
γιατί σκορπίζει μαρασμό, ζημιά για τον πολιτισμό,
Λιμό, λοιμό, σεισμό και καταποντισμό!

Κυρία: Η Ειρήνη είναι η υγεία, η αρμονία, η φιλία.
Είναι η ίδια η δημιουργία που τον άνθρωπο ωθεί για να γράψει Ιστορία.

Κύριος: Για το πριν και για το τώρα, το αύριο και το μετά.
Η ζωή μας κύκλους κάνει και ποτέ δε σταματά!

Συγγραφή : Μακρίνα Καραγιαννίδου
Εκπαιδευτικός ΠΕ70

Τέλος